

Tal vegada, el Cinema Alexandra

Toni Roca

Un *cadillac de oro macizo*. Director: Richard Quine —enamorat i parella de la Kim Novak, (posteriorment, però, es suicidà). I els intèrprets, entre altres desconeguts o d'escassament recordades presències. Però noms i llinatges importants. Judy Holliday, Paul Douglas i aquell enorme, sensacional característic de Hollywood de tota la vida anomenat Fred Clark, l'home imprescindible a qualsevol comèdia a l'estil americà anys cinquanta i inoblidables actuacions a films com, per exemple, *Cómo casarse con un millonario*, *Un muerto muy recalcitrante...* Un actor versàtil, irònic de vegades, sempre càustic, que quan s'empenyava s'empenyava més que el nostre estimat Antonio González, ¿recordau?, és clar que sí, és clar que sí... Aleshores la pel·lícula en qüestió, *Un cadillac de oro macizo* fou estrenada (a la ciutat de BCN) molt als inicis dels seixanta, aquesta dècada ara qualificada/adjectivada/qualificada de prodigiosa. I tal vegada (però només tal vegada) amb tota la raó del món. Tal vegada. Però el lloc i l'escenari de l'esdeveniment fou, si la meva pobra, trista, bruta, dissortada memòria no més del tot infidel, al marc, elegant sempre, del cinema Alexandra, ubicat a la vella, tradicional, clàssica Rambla de Catalunya, amb la **m e t a m o r f o s i** possible/impossible on gent de tota mena i condició puja i **b a i x a**, entra

i surt, arriba... i se'n va, apareix i desapareix. Llavors, en aquells temps (ara la cosa és diversa i l'escenari és dividit en tres o quatre espais petits per a la projecció cinematogràfica), el cinema Alexandra, era com anomenar l'elegància, el prestigi, l'esplendor. I era així en tots els sentits. Elegància, prestigi i esplendor només superats, tot i que eren estils radicalment diferents, per altres dos llocs de cinema també de "qualité" i selecció exquisida: el Coliseum —encara viu— i el Windsor Palace per a la nostra desgràcia passat a millor/pitjor vida.

L'Alexandra portava per aquelles dates el difícil to màgic i gairebé poètic d'una "mise en scene" cuidada, treballada amb rigor mimètic i de transposició molt a prop de les nostres pròpies vivències de cinèfil
encara jove,
a l e g r e

encara, feliç sempre. Tots aquests elements sumats (i per ordre alfabètic de números i de lletres) ofereix uns resultats definitius. Era, simplement, un lloc escassament freqüentat pels cinèfils de l'època, però sí un espai d'esbarjo cinematogràfic tan important com definitiu. L'Alexandra significà per molts anys (molts anys i bons) un cinema de trobades fortuïtes i de resultats espectaculars. I d'un record també de la rossa meravellosa, morta prematurament a una edat tan jove com incerta, tan desafortunada com dissortada. Judy Hollyday. Rossa de meravella i d'esplendor que després, al pas dels anys de marbre, pedra i seda, assolí de forma insòlita el rostre i la cara de Melanie Griffith. Un altre rostre, certament, una altra cara i presència renovada.

Però tota aquella gent que protagonitzà *Un cadillac de oro macizo* —actors principals, directors...— també varen saber morir. I morir, és clar, per a sempre. Richard Quine, director i els intèrprets també anomenats ja al llarg d'aquesta minimal crònica del cinema:

Paul Douglas, Fred Clark... El cinema Alexandra testimonià l'estrena de pel·lícules significatives i més aviat diverses: *Guerra y paz*, una llarguíssima cinta espectacular filmada a terres d'Itàlia i a la desapareguda Iugoslàvia, dirigida per tot un clàssic americà, King Vidor amb els treballs d'Audrey Hepburn, Vittorio Gassman, Oskar Homolka, Anita Ekberg... O *La caza*, aquell impacte sonor, 1966 amb José Maria Prada, Emilio Gutiérrez Caba, Aldredo Mayo, Ismael Merlo...

Cinema Alexandra,
un escenari viu i
de sensualitat,
un espai... ❖

